

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2024	Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13) 2 Ἰουλίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἐκθρονισμοὶ καὶ ἐνθρονισμοὶ

«Λέγω ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων» (Ματθ. 8,11-12)

Ὅπως ὅλα τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ἀγαπητοί μου, τοῦ ἔδιναν ἀφορμὲς γιὰ νὰ διδάξῃ τὸ λαὸ ψυχοσωτήριες ἀλήθειες, ἔτσι καὶ ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου τῆς Καπερναοῦμ τοῦ ἔδωσε **ἀφορμὴ νὰ πῆ μία ἀλήθεια**, ἡ ὁποία πιστοποιεῖται μὲ ἀναρίθμητα παραδείγματα. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν διατύπωσε μὲ τὰ ἐξῆς λόγια. «Πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων» (Ματθ. 8,11-12). Πάνω στὴν ἀλήθεια αὐτὴ θὰ μιλήσουμε τώρα.

***

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Σωτῆρος· ὅτι **οἱ μὲν Ἰουδαῖοι**, ποὺ ἦταν «οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας», λόγῳ τῆς ἀθλίας διαγωγῆς τους ἀπέναντι στὸν Κύριο **θὰ ἐκδιωχθοῦν** ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῆς θεϊκῆς εὐνοίας καὶ θὰ ρίχτοῦν στὶς φυλακὲς τῆς αἰώνιου κολάσεως, **οἱ δὲ εἰδωλόατρες** –αὐτοὶ εἶνε οἱ «ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν»–, λόγῳ τῆς πίστεως καὶ τῆς μετανοίας ποὺ θὰ δείξουν ἀκούγοντας τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, **θὰ γίνουν δεκτοὶ** στὰ ἀνάκτορα τῶν οὐρανῶν καὶ θὰ καταλάβουν τὶς θέσεις ἐκεῖνες, ποὺ εἶχαν προετοιμασθῇ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν γιὰ τοὺς Ἰουδαίους.

Καὶ ποῖό ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὸν Κύριο νὰ πῆ τὰ λόγια αὐτὰ· ἡ εἰλικρινής, βαθειὰ καὶ ἔμπρακτῃ «**πίστις**» (ἔ.ἀ. 8,10), ποὺ ἔδειξε ὁ ἑκατοντάρχος ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀσθενείας τοῦ δούλου του. Μολονότι ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἦταν ὄχι Ἰουδαῖος ἀλλὰ Ῥωμαῖος καὶ ἀνῆκε σὲ ξένη θρησκεία, μολονότι ἔβλεπε τὸ δοῦλο του νὰ βρῆσκει στὶς τελευταῖες του στιγμὲς καὶ κά-

θε ἐλπίδα σωτηρίας του νὰ χάνεται, μολονότι τὸ ἀξίωμα ποὺ κατεῖχε –ἢ μάλλον ὁ ἐγωισμὸς ποὺ δημιουργοῦν σὲ ψυχρὲς ἐπιπόλαιες τὰ ἀξιώματα– θὰ γινόταν ἐμπόδιο ὥστε νὰ μὴν πλησιάσῃ τὸν ἀπλοῖκὸ Διδάσκαλο καὶ νὰ μὴν ταπεινωθῇ σ' αὐτὸν ζητώντας τὴ βοήθειά του, παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἑκατοντάρχος **ἐκτιμᾷ τὸν Ἰησοῦ ἀσυγκρίτως περισσότερο** ἀπὸ ὅ,τι οἱ Ἰουδαῖοι. Νιώθει καὶ πιστεύει ὅτι καὶ ἓνας μόνος λόγος τοῦ Κυρίου ἔχει τὴ δύναμι νὰ θεραπεύῃ καὶ τὴ χειρότερη ἀσθένεια, ὅπως αὐτὴ τοῦ δούλου του, ποὺ τὸν βασάνιζε «**δεινῶς**» (ἔ.ἀ. 8,8). Γι' αὐτὸ στέκει μπροστά του μὲ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ, ὅπως στέκει μπροστά στὸ βασιλιᾷ ὁ ἀπλὸς στρατιώτης. Δὲν κοιτάζει τὰ ἐξωτερικὰ ἐμβλήματα τοῦ ἀξιωματοῦ του ἀλλὰ συναισθάνεται τὴν ἀθλιότητα ποὺ κάθε ἄνθρωπος ἔχει, καὶ αὐτὸς ὁ ἀξιωματοῦχος ὁμολογεῖ τὴ μηδαμινότητά του ἀπέναντι στὸν Κύριο λέγοντας· «**Κύριε, οὐκ εἰμί ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσεέλθῃς**»· δὲν εἶμαι, Κύριε, ἄξιος νὰ σὲ δεχτῶ στὸ σπίτι μου (ἔ.ἀ. 8,8).

Ποῖός ἀπὸ τοὺς φαρισαίους, ποὺ ἔβλεπαν ἓναν ἀξιωματικὸ νὰ ζῆ στὰ στρατόπεδα καὶ ὄχι ὅπως αὐτοί, θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ, ὅτι στὴν καρδιὰ τοῦ Ῥωμαίου αὐτοῦ στρατιωτικοῦ εἶχε ἐνθρονισθῇ τέτοια πίστι καὶ ἀρετή; Αὐτοί, **οἱ Ἰουδαῖοι**, παρ' ὅλη τὴν προγονικὴ τους δόξα καὶ τὴν ἐξωτερικὴ τους θρησκευτικότητά, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς κακίας τους, **ἀπομακρύνονταν** συνεχῶς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ κινδύνευαν νὰ χάσουν τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν τους, ἐνῶ αὐτὸς, **ἓνας ἐθνικὸς ἑκατοντάρχος**, ποὺ γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε σὲ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον, **πλησιάζει τώρα τὸ Χριστό**, προσκολλᾶται σ' αὐτὸν καὶ σώζεται!

Ἄλλὰ ἡ προφητεία αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οἱ

μὲν Ἰουδαῖοι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοῦς, θ' ἀποσκιρτήσουν καὶ θὰ χαθοῦν, ἐνῶ οἱ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολάτρεις, θὰ ἐπιστρέψουν στὸ Θεὸ καὶ θὰ σωθοῦν, **ἡ προφητεία αὐτὴ ἐξακολουθεῖ καὶ μέχρι σήμερα νὰ ἐκπληρώνεται.** Γιατὶ ὅ,τι συνέβη μεταξύ τῶν Ἰουδαίων, συμβαίνει τώρα μεταξύ τῶν Χριστιανῶν.

Οἱ Χριστιανοὶ ζοῦν στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας· αὐτοὶ εἶνε κατ' ἐξοχὴν «οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας». Ζοῦν αὐτοὶ σὲ στενὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Κύριο· τὸ νόμο του μελετοῦν, στοὺς ναοὺς του συχνάζουν, ἐξομολογοῦνται, κοινωνοῦν, μετέχουν σὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς εὐλογίες ποὺ ἀπολαμβάνουν «οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας», τὰ παιδιὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα. Ἄλλ' ἐὰν δὲν προσέξουν, ἐὰν δὲν ἐκτιμήσουν ὅπως πρέπει καὶ ὅσο πρέπει τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ τοὺς ἔκανε ὁ Κύριος νὰ τοὺς ὀνομάζῃ «τέκνα Θεοῦ» (Πω. 1,12-11,52), «ἀδελφούς» του (Ματθ. 28,10), «υἱοὺς τῆς βασιλείας» (ἔ.ἀ. 8,12-13,38) καὶ «φίλους» του (Λουκ. 12,4. 1ω. 15,14), ἐὰν δὲν δεῖξουν διαγωγὴ σύμφωνη μὲ τὴν ὑψηλὴ κλησίτους, ὑπάρχει φόβος νὰ ἐκπέσουν ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ· νὰ πάθουν δηλαδὴ δυστύχημα μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ παθαίνει ἕνας βασιλιάς ἐνδόξου κράτους ποὺ λόγῳ σφαλμάτων του ἐκθρονίζεται, γίνεται ἔκπτωτος, χάνει τὰ μεγαλεῖα του, πέφτει σὲ ἀφάνεια καὶ πεθαίνει πικραμένος στὰ ξένα. Εἶνε δυστυχημένος ὁ βασιλιάς αὐτός; ἔ, πολὺ πιὸ δυστυχημένος εἶνε «ὁ υἱὸς τῆς βασιλείας»· γιατί χάνει θέσι - θρόνο ἐνδοξότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο θρόνο τῆς γῆς.

Παραδείγματα τέτοιων τρομερῶν πνευματικῶν ἐκθρονίσεων ἔχουμε, ὅπως εἶπαμε, ἀναρίθμητα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ὁ **Ἰούδας**. Ἦταν κι αὐτὸς «υἱὸς τῆς βασιλείας», ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὁ Κύριος εἶπε πῶς θὰ καθίσουν «ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ» (Ματθ. 19,28. Λουκ. 22,30)· γιατί ἡ θέσι ποὺ εἶχε ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Ἰούδας κοντὰ στὸ Χριστὸ ἦταν ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπὸ ἕνα κοσμικὸ θρόνο. Καὶ ὅμως ἐξ αἰτίας τῆς φιλοχρηματίας του πέφτει. Πέφτει, τὴν ὥρα ποὺ μία πόρνη καὶ ἕνας ληστής - ἡ μὲν πόρνη μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, ὁ δὲ ληστής μὲ τὴ θερμὴ προσευχὴ του «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42) - ἐπιστρέφουν ὅπως οἱ ἄσωτοι υἱοὶ καὶ καταλαμβάνουν θέσι περιλαμπρῆ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τὰ παραδείγματα αὐτά, ποὺ πολλὰ παρόμοια μπορεῖς νὰ μελετήσῃς στὴν ἁγία Γραφή, στὴν Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, καὶ νὰ δῆς στὴ ζωὴ τῆς συγχρόνου Ἐκκλησίας, ἐπιβεβαιώνουν τὰ προφητικὰ λόγια τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ πρέπει **νὰ βάζουν σὲ φόβο** τὶς ψυχές μας. Τί εἶσαι,

ἀδελφέ μου, **ἅγιος**; Ἔστω ὅτι εἶσαι. Ἀλλὰ καὶ πάλι πρέπει νὰ φοβᾶσαι τὴν **πτῶσι**. Ἔνοιξε τὰ μάτια σου νὰ δῆς πόσοι, ποὺ ἔφτασαν στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔστησαν τὴ φωλιά τους ἀνάμεσα στὰ ἄστρα (βλ. Ἡσ. 14,12-13), ἔπεσαν καὶ τσακίστηκαν· καὶ ἡ πτῶσι τους ἦταν τόσο πιὸ μεγάλη ὅσο μεγαλύτερο ἦταν τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς ὅπου εἶχαν ἀνεβῆ. Δὲς τὶς πτώσεις τῶν Ἰουδαίων, τοῦ Ἰούδα, τοῦ διακόνου Νικολάου (ποὺ ἔγινε ἀρχηγὸς τῶν νικολαϊτῶν, τῆς πιὸ αἰσχρῆς αἰρέσεως), τοῦ Ἀρείου καὶ τόσων ἄλλων. Ἐὰν αὐτοὶ ἔπεσαν καὶ ἐκδιώχθηκαν, πόσο μᾶλλον ἐσύ μπορεῖ νὰ πέσης καὶ νὰ χαθῆς; Βλέπε τὰ μνημεῖα τῶν πεσόντων καὶ μὴ μετανοησάντων πλέον, βλέπε τοὺς γκρεμοὺς καὶ τὰ βάραθρα τῆς ἁμαρτίας, βλέπε τὴν ἀσθένεια τῶν ψυχικῶν σου δυνάμεων, καὶ νὰ καλλιεργῆς μέσα σου ἐκεῖνο τὸ φόβο ποὺ τόσο ἐντονα συνιστᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγοντας· «*Μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε*» (Φιλιπ. 2,12).

Ἄς φοβώμαστε, ἀλλ' **ἂς μὴ ἀπελπιζώμαστε** οὔτε γιὰ τὴ δική μας σωτηρία οὔτε γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἄλλων ποὺ ζοῦν τώρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό. Ἔπεσες; Μπορεῖς νὰ σηκωθῆς καὶ νὰ βαδίσῃς καὶ πάλι τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Δὲς τὶς πτώσεις τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Δαυίδ· ἔπεσαν, ἀλλὰ πάλι σηκώθηκαν καὶ ἐπανέκτησαν τὶς θέσεις ποὺ πρὸς στιγμὴν εἶχαν χάσει. Ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ οἱ ἄλλοι; μὴν τοὺς ἀπελπίσῃς, μὴν τοὺς περιφρονήσῃς. Ποῦ ξέρεις, ἐὰν αὐτοὶ ποὺ ζοῦν σήμερα τὴ ζωὴ τοῦ ἀσώτου, μήπως αὔριο μιμηθοῦν καὶ τὴ μετάνοια τοῦ ἀσώτου; Εἶνε **σήμερα «υἱοὶ γενένης»** (Ματθ. 23,15), ἀλλ' **αὔριο γίνονται «υἱοὶ τῆς βασιλείας»**. Ζοῦν σήμερα στοὺς σταύλους τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ αὔριο φιλοξενοῦνται στὰ θεϊκὰ ἀνάκτορα· εἶνε σήμερα ῥακένδυτοι, ἀλλὰ αὔριο εἶνε ντυμένοι ὅπως οἱ πρίγκιπες τῶν οὐρανῶν· εἶνε σήμερα ἔκπτωτοι, ἀλλ' αὔριο ἐνθρονίζονται!

* * *

Ἀδελφοί μου! Ἐφ' ὅσον ζοῦμε σὲ τοῦτο τὸν κόσμο, ὅπου κάθε μέρα συμβαίνουν ἀκατάπαυστες ἀλλοιώσεις, ὄχι μόνο στὸ βασίλειο τῆς φύσεως ἀλλὰ καὶ στὸ βασίλειο τῆς χάριτος, ἂς ταπεινοφρονοῦμε· ἂς φοβώμαστε, ἐνθυμούμενοι αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ Κύριός μας· «*Πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2025	Κυριακὴ Ε' Ματθαίου (Ματθ. 8,28 – 9,1) 9 Ἰουλίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἐπὶ Ἐπιπέδῳ Ἐπιπέδου

Δὲν ὑπάρχει κόλασι, δὲν ὑπάρχει Θεός!... Ποιός τὰ λέει αὐτά, ἀγαπητοί μου; Οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι. Γι' αὐτοὺς ἀρμόζει τὸ τοῦ Δαυὶδ «**Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός**» (Ψαλμ. 52,2)· δηλαδῆ, μόνο ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε τὰ λογικά του μπορεῖ νὰ πῆ, Δὲν ὑπάρχει Θεός.

Ἐὰν καμμιά φορὰ συναντήσετε ἄθεο, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάνετε μακρὲς συζητήσεις γιὰ νὰ τὸν πείσετε· κάντε του μερικὲς ἀπλὲς ἐρωτήσεις. Ρωτήστε τον· τὸ σπίτι ποὺ κάθεται χτίστηκε χωρὶς χτίστη; τὸ ρολοῖ ποὺ ἔχει στὸ χέρι του φύτρωσε ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ κατασκευάσῃ τεχνίτης; τὸ ροῦχο ποὺ φοράει ἔγινε χωρὶς ράφτη; Ἐὰν μὲ πείσης, πέστε του, ὅτι τὸ σπίτι σου, τὸ ρολοῖ σου, τὸ ροῦχο σου ἔγιναν μόνα τους, τότε θὰ δεχτῶ, ὅτι καὶ τὸ σπίτι τὸ μεγάλο, τὸ τεράστιο σπίτι ποὺ λέγεται σύμπαν, ἔγινε χωρὶς **Δημιουργό**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει· «**Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός**»· κάθε σπίτι ἔχει τὸν κατασκευαστή του, καὶ **αὐτὸς ποὺ κατασκεύασε** τὰ σύμπαντα εἶνε ὁ Θεός (Ἐβρ. 3,4).

Κοντὰ σ' αὐτὴν καὶ σ' ἄλλες ἀποδείξεις, ποὺ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀναφέρῃ (ψυχολογικές, φιλοσοφικές, ἱστορικές), ἐγὼ θεωρῶ ἰσχυρὴ ἀπόδειξι τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ – ποιό; Τὸ ὅτι, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἕνας ἀνώτατος νοῦς ποὺ κυβερνᾷ τὸ σύμπαν, τότε ὁ κόσμος αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ. Γιατὶ ὅπως μιὰ μηχανὴ δὲν μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀπὸ πάνω της ὁ μηχανικός ποὺ τὴ ρυθμίζει, ἔτσι κι ὁ κόσμος αὐτὸς ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ὁ οὐράνιος ρυθμιστής, ὁ **προνοητής ποὺ τὸν κατευθύνει**.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνο αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις· εἶνε καὶ ἡ ἄλλη. Ἄν δὲν ὑπῆρχε Θεός, δὲν θὰ μποροῦσε ὁ **κόσμος** νὰ σταθῇ οὔτε δευτερόλεπτο, γιατί ...**κινδυνεύει!** Ἀπὸ τί; ἀπὸ σεισμό, φωτιά, πλημμύρα, καταποντισμό, ἠφαιστεια...; Ναὶ κινδυνεύει κι ἀπ' αὐτά, **ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως**. Διότι ποιός ἄλλος κυβερνᾷ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως; Ὅπως τὸ ἄλογο τὸ κρατᾷ ὁ καβαλά-

ρης μὲ τὸ καπίστρι καὶ τὸ αὐτοκίνητο τὸ κυβερνᾷ ὁ ὁδηγὸς μὲ τὸ βολάν, εἰδᾷλλως μπορεῖ νὰ πέσουν σὲ γκρεμό, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ αὐτὴ τὴν ἄλογο φύσι, τὰ στοιχεῖα αὐτά, τὰ κυβερνᾷ μὲ τὰ δικά του βολάν καὶ τὰ δικά του καπίστρια ὁ **μεγάλος κυβερνήτης**, ὁ Θεός.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸν κίνδυνο αὐτὸν ὑπάρχει καὶ ἄλλος κίνδυνος πολὺ χειρότερος. Ποιός; Ἄν τὸν πῶ, κάποιος θὰ πῆ· –Δὲ βαριέσαι· δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλο νὰ πῆς; τώρα στὸν αἰῶνα αὐτὸν θὰ μᾶς φοβερίσῃς μὲ μπαμποῦλες καὶ σκιάχτρα;... Μακάρι, ἀγαπητοί μου, νὰ ἦταν σκιάχτρο, νὰ ἦταν μπαμπούλας, νὰ ἦταν φάσμα· μὰ εἶνε μιὰ πραγματικότης. Λέω λοιπόν, ὅτι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποὺ διατρέχει τὸ σύμπαν εἶνε ἀπὸ κάποια πονηρὴ δύναμι, ἄορατη φοβερὴ καὶ τρομερὴ δύναμι, ποὺ σὰν τὴν ἀράχνη ἀπλώνει τὸ δίκτυ της παντοῦ, κ' ἔχει τόση κακία καὶ τόσο μῖσος, ποὺ ἂν μποροῦσε θὰ κατέστρεφε ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ποιὰ εἶν' αὐτή; Εἶνε ὁ **σατανᾶς, ὁ διάβολος**. Καὶ ἀκριβῶς ὅποιος θέλει νὰ δῆ τί ἐστὶ διάβολος, τί δύναμι ἔχει καὶ τί κακὸ καὶ τί συμφορὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ, ἄς τεντώσῃ τὸ αὐτί του ν' ἀκούσῃ τί εἶπε σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Ὅλο τὸ ἱερὸ κείμενο ἀπ' τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος ὁμιλεῖ περὶ δαιμόνων καὶ δαιμονισμένων. Τί λέει· ὅτι ὁ διάβολος μπορεῖ νὰ κάνῃ κακό. Ποῦ; Σὲ ἀνθρώπους καὶ σὲ ζῶα.

***

Σ' ἕνα βουνό, ἀγαπητοί μου, κάθε μέρα ἔβοσκαν **χοῖροι**. Πόσοι ἦταν; Κοπάδι ὁλόκληρο, «περίπου δυὸ χιλιάδες» λέει ἕνας εὐαγγελιστής (Μάρκ. 5,13)· «**λεγεῶν**», ὁλόκληρη ῥωμαϊκὴ μερραρχία, λέει ἄλλος εὐαγγελιστής (Λουκ. 5,9). Ἄλλὰ μιὰ μέρα αὐτὰ τὰ ζωντανά, ἐκεῖ ποὺ ἔτρωγαν ἡσυχὰ τὰ βελανίδια τους, ξαφνικὰ σηκώθηκαν ὄρθια, ἄρχισαν νὰ γρυλίζουν, ὥρμησαν σὰν λυσσασμένα σ' ἕνα γκρεμό, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπεσαν ὅλα μέσα στὴ λίμνη· σὲ λίγο τὰ νερά γέμισαν ἀπὸ πτώματα - κουφάρια τῶν χοίρων.

Τί ἔπαθαν; Ἐμένα ρωτᾶτε; ρωτήστε τὸ εὐ-

αγγέλιο. Ἔπαθαν δαιμονισμό, **δαιμονοπληξία**. Ὅπως ὑπάρχει ἠλεκτροπληξία, ἔτσι ὑπάρχει καὶ δαιμονοπληξία. Καὶ ποῦ βρεθήκαν τὰ δαιμόνια ἐκεῖ στὸ βουνό; Τὰ δαιμόνια πᾶνε παντοῦ.

Τὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι βγήκαν ἀπὸ δύο ἀνθρώπους καὶ μπήκαν στοὺς χοίρους. Ἦταν **δύο νέοι** πού, ἐνῶ προηγουμένως ἦταν παιδιὰ καλὰ, ὑπάκουα καὶ ἐργατικά, σὲ μιὰ «κακιὰ ὥρα» πού λέει ὁ κόσμος μὲ τὴν ἀπλή του πίστι, ἄλλαξαν. Δὲν ὑπήκουαν πιά, ἀγρίεψαν, ἔγιναν ἀδιάντροποι, ἀσεβεῖς, βλάσφημοι, ἐπιθετικοί, ἐπικίνδυνοι, φόβος καὶ τρόμος τῆς περιοχῆς. Γύριζαν γυμνοὶ χωρὶς ντροπή, πετοῦσαν κοτρώνια στοὺς ἀνθρώπους, κοιμόντουσαν μέσ' στὰ μνήματα. Κι ἀπέκτησαν τέτοια δύναμι πού, ἐνῶ τοὺς ἔδεναν μὲ σχοινιά καὶ ἀλυσίδες, αὐτοὶ τὶς ἔσπαζαν σὰν νὰ ἦταν κλωστές. Τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ τώρα στὴν Κεφαλονιά, στὸν Ἅγιο Γεράσιμο; Ποῦ βρέθηκε αὐτὴ ἡ δύναμι; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἀόρατη πονηρὴ δύναμις πού ἀπειλεῖ τὸν κόσμο.

Πῶς ἄλλαξαν τότε ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ; Πῶς ἀλλάζει καὶ σήμερα τὸ μικρὸ παιδί, τὸ ἀγγελούδι πού εἶχε χθὲς στὴν ἀγκαλιά σου καὶ τὸ στόλιζες μὲ χίλια δυὸ γλυκὰ ὀνόματα, καὶ τώρα ἔγινε ἀσύδοτος, σπάει τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα, βλαστημάει τὴν πατρίδα, καταπατεῖ τὰ πάντα, καὶ γίνεται τρομοκράτης. Ἡ ἐξήγησι πού δίνει τὸ εὐαγγέλιο εἶνε, ὅτι **μπήκε μέσα τοῦ δαιμόνιο**. Σὲ δέντρο πού εἶνε στέρεο δὲν τρυπώνουν μέσα σκουλήκια· ὅπου ὅμως ὑπάρχει κουφάλα, ἐκεῖ μπαίνουν οἱ σφίγγες, κάνουν σφιγγοφωλιές καὶ δὲν τολμᾶς νὰ πλησιάσης· ἔτσι μέσ' στὶς «κουφάλες» τοῦ ψυχικοῦ κόσμου στήνουν σφιγγοφωλιές τὰ δαιμόνια, καὶ ἐκείνους τοὺς ἥσυχους ἀνθρώπους, ἐκεῖνα τὰ ἀρνάκια τοῦ Χριστοῦ, τὰ κάνουν λύκους καὶ τρομοκράτες.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἀγριότητα τὰ δαιμόνια, ὅπως βλέπουμε στὸ εὐαγγέλιο, **δὲν τολμοῦν νὰ ποῦν ὑβριστικὸ ἢ βλάσφημο λόγο** στὸ Χριστό. «*Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ*», λένε τρέμοντας, «*ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς*;» (Ματθ. 8,29). Ἐσὺ λοιπόν, πού ἀνοίγεις τὸ βρωμερό σου στόμα καὶ βλαστημᾶς τὸ Χριστό, τὴν Παναγιά καὶ τοὺς ἀγίους, εἶσαι χειρότερος ἀπὸ τὸ διάβολο. Γιατὶ ὁ διάβολος ὅλα τ' ἀμαρτήματα τὰ κάνει, ἕνα ἀμάρτημα δὲν τὸ κάνει· δὲν βλαστημάει τὸ Θεό.

Ἄκου πῶς μιᾶνε οἱ δαίμονες· «*Ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς*;»! Γνωρίζουν, ὅτι ἡ κακία τους θὰ λάβῃ τέλος, **ἀναγνωρίζουν τὴν ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ** καὶ κατὰ ἕνα τρόπο τοῦ ζητοῦν παράτασι. Δὲν ἤρθε ἀκόμη, λένε, ἡ ὥρα μας νὰ τιμωρηθοῦμε. Σὰν τὸν κακοῦρ-

γο, πού ζητάει στὸ δικαστήριο ἀναβολὴ τῆς δίκης, νὰ κερδίση χρόνο καὶ νὰ μὴ φτάσῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεώς του.

Κ' ἐπειδὴ τὰ δαιμόνια δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν λεπτὸ χωρὶς νὰ κάνουν κακὸ σὲ κάποιον, ἔστω καὶ σὲ ζῶο ἂν ὄχι σὲ ἄνθρωπο, λένε· Κάπου πρέπει νὰ πᾶμε· ἀφοῦ μᾶς κάνεις βιαία ἐξωσι ἀπὸ τοὺς δύο ἀνθρώπους ὅπου εἴχαμε φωλιάσει, σὲ παρακαλοῦμε, δός μας σπιτί νὰ μείνουμε, δός μας τὸ δικαίωμα νὰ πᾶμε στοὺς χοίρους. Καὶ ὁ Κύριος τοὺς δίνει τὴν ἄδεια. «*Ὑπάγετε*», νὰ πᾶτε, λέει. Καὶ ἀπ' ἐδῶ τί μαθαίνουμε· ὅτι, ἂν δὲν ἐγκρίνη καὶ δὲν παραχωρήσῃ ὁ Θεός, τίποτε δὲν μποροῦν νὰ κάνουν οἱ δαίμονες· **χωρὶς τὴν ἄδειά του εἶνε δέσμοι**, οὔτε κἂν τὰ ζῶα δὲν μποροῦν νὰ πειράξουν, πόσο μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους!

Ὁ Κύριος **ἐπέτρεψε τὴν τιμωρία αὐτῆ δικαίως**, γιατί αὐτοὶ πού ἔτρεφαν τοὺς χοίρους ἔκαναν παράνομο ἐμπόριο· καὶ τὰ ἀμαρτωλὰ ἐμπόρια ὁ Θεὸς δὲν τὰ θέλει. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ σκορπίστηκε ἡ παράνομη περιουσία· «*τ' ἀνεμομαζέματα διαβολοσκορπίσματα*». Ἔτσι θὰ ἴρθῃ μέρα, πού κάθε ἀτιμία θὰ τιμωρηθῇ.

Ἔχε πίστι στὸ Θεὸ καὶ κάθισε στὸ φτωχὸ καλυβάκι σου πού ἔνε εὐλογημένο· τὸ ἔχτισε ὁ πατέρας σου ἢ ἐσὺ ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἰδρώτα σου, κ' εἶνε παλάτι, ἐνῶ τὰ σπιτία τὰ μεγάλα, πού χτίστηκαν μὲ ἀτιμίες καὶ κομπίνες καὶ κλεψιές, θὰ γίνουν σκορποχώρι, ὅπως σκορποχώρι ἔγινε ἡ ἄνομη περιουσία τῆς ἀγέλης.

* * *

Ὅλο τὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, τί κηρύττει; τὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ φοβερὰ εἶνε τὰ διάφορα ἄλλα κακὰ καὶ φοβερώτερο ἀπ' ὅλα ὁ σατανᾶς, ἀλλὰ πιὸ ἰσχυρὸς κι ἀπὸ τὸ σατανᾶ εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος. Μιὰ μέρα μπροστά του ὅλοι καὶ ὅλα, κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ δαίμονες, «*θὰ κάμψουν τὸ γόνυ*» (Φιλίπ. 2,10). **Δόξα σοι, Χριστέ βασιλεῦ αἰώνιε!**

Γι' αὐτὸ **πίστευε** στὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ **καὶ μὴ φοβάσαι τίποτα**. Οὔτε δαίμονες, οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε μάγοι μποροῦν νὰ σὲ βλάψουν. Ἔχεις τὸ Χριστό; πιστεύεις, μετανοεῖς, προσεύχεσαι, κοινωνεῖς; ἄς μαζευτοῦν οἱ διάβολοι κι ἄς βγοῦν στὴ γῆ· ἕνας Χριστιανὸς μὲ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ θὰ καταδιώξῃ λεγεῶνες δαιμονίων. «*Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἢ πιστις ἡμῶν*» (Α' Ἰω. 5,4). «*Γνωτε, ἔθνη, καὶ ἠτᾶσθε... ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*» (Ἠθ. 8,9-10). «*Ἦτᾶσθε*»! δὲν θὰ νικήσουν οἱ δαίμονες, θὰ νικήσῃ ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2026	Κυρ. Πατ. Δ' Οἰκ. Συνόδου (Ματθ. 5,14-19) 16 Ἰουλίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ θεία νομοθεσία

«Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται» (Ματθ. 5,18)

Νομοθέτες, ἀγαπητοί μου, εἶδε πολλοὺς ὁ κόσμος. Ὁ Δράκων, ὁ Σόλων, ὁ Λυκοῦργος, ὁ Νουμᾶς, ὁ Πομπήιος, ὁ Ἰουστινιανὸς εἶνε ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς.

Παρ' ὅλο, βλέπετε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦν νὰ εἶνε ἐλεύθεροι καὶ δυσανασχετοῦν ὅταν κάποιος ἐπιχειρῇ νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ περιορισμὸ τῆς ἐλευθερίας τους, ἐν τούτοις παρατηροῦμε ὅτι οἱ ἴδιοι ἀνέχονται ἢ καὶ **ἀναζητοῦν τὸ νομοθέτη**, κάποιον δηλαδὴ πού ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ὀρίζῃ μέτρα καὶ νὰ θέτῃ ὄρια στὴν ἐλευθερία τους, νὰ θεσπίζῃ νόμους καὶ πειθαρχοῦν σ' αὐτόν.

Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; **Τὸ ἐπιβάλλει ἡ ἀνάγκη τῆς συμβιώσεως** μέσα σὲ μιὰ κοινωνία. Πράγματι, ἐὰν δὲν τεθοῦν φραγμοὶ καὶ ὄρια, δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ συμβίωσις, ὅπως καὶ στὰ ὀχήματα ἡ ἀσφαλὴς κίνησις ἐὰν οἱ ὀδηγοὶ δὲν πειθαρχοῦν στοὺς κανονισμοὺς τῆς τροχαίας. Γιὰ νὰ συμβιώσουν οἱ ἄνθρωποι, πρέπει ἡ ἐλευθερία τοῦ ἑνὸς νὰ σταματᾷ ἐκεῖ πού ἀρχίζει ἡ ἐλευθερία τοῦ ἄλλου, ὥστε ν' ἀποφεύγονται οἱ συγκρούσεις. Ἔχει καὶ ὁ ἄλλος δικαίωμα νὰ ζήσῃ καὶ νὰ κινηθῇ. Διαφορετικά, ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει κοινωνία· «ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸ συνάνθρωπό του γίνεται λύκος» καὶ ἡ κοινωνία μεταβάλλεται σὲ ζούγκλα ἀγρίων θηρίων. Ἔτσι λοιπὸν ἐξηγεῖται πῶς ἀναδείχθηκαν ὄχι μόνο αὐτοὶ πού ἀναφέραμε ἀλλὰ καὶ τόσοι ἄλλοι φημισμένοι νομοθέτες, ὅπως ὁ Χαμμουραμπὶ κ.λπ., σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Μὲ τοὺς νόμους τους οἱ νομοθέτες αὐτοὶ, παλαιοὶ καὶ νέοι, ἐπιδίωκαν νὰ ρυθμίσουν τὰ διάφορα ζητήματα τῆς κοινωνίας, νὰ κάνουν ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἁρμονικὲς τὶς σχέσεις τῶν κοινωνικῶν τάξεων μεταξύ τους, νὰ ἐπιβάλουν τὴ δικαιοσύνη, τὴν τάξι καὶ τὴν πει-

θαρχία· γιατί χωρὶς αὐτὲς τὰ ἔθνη καὶ οἱ κοινωνίες δὲν μποροῦν νὰ εὐημερήσουν. **Πολλοὶ οἱ νομοθέτες, πολλὲς καὶ διάφορες οἱ νομοθεσίες**, περισσότερο ἢ λιγώτερο ἐπιτυχημένες, ἀφοῦ ὅλες εἶνε ἀνθρώπινες.

Παραπάνω ὅμως ἀπ' ὅλες τὶς νομοθεσίες τοῦ κόσμου διακρίνεται, αἰῶνες τώρα, μία νομοθεσία πού χαρακτηρίζεται γιὰ τὴν ἄφθαστη τελειότητά της· καὶ αὐτὴ εἶνε **ἡ νομοθεσία τοῦ Χριστοῦ**. Τὴν τελειότητά της ἔχουν θαυμάσει οἱ σοφοὶ καὶ νομομαθεῖς, πού τὴ μελετοῦν καὶ τὴ συγκρίνουν μὲ τὶς ἀνθρώπινες νομοθεσίες. Τὴν τελειότητά της πιστοποιεῖ καὶ ἡ ἱστορία μὲ ἄπειρα παραδείγματα, ὅπου φαίνεται στὴν πράξι ἡ ἀποτελεσματικότητά της. Τὴν τελειότητά της βεβαιώνει πρὸ παντὸς ὁ Κύριος, ὅταν λέῃ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται» (Ματθ. 5,18). Τὸ κῦρος καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τοῦ Κυρίου θὰ μείνῃ ἀκλόνητο καὶ ἀκατάλυτο.

***

Ἄλλ' ἂς ρωτήσουμε, ἀγαπητοί μου· πού ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ τελειότης τῆς νομοθεσίας τοῦ Χριστοῦ; Ὅτι **εἶνε τέλεια** ἡ νομοθεσία του αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ κάθε ἄποψι· ἐδῶ θὰ τὸ ἐξετάσουμε ἀπὸ τρεῖς συγκεκριμένες ἀπόψεις. Εἶνε τέλεια λόγῳ σοφίας, εἶνε τέλεια λόγῳ ἀγάπης, εἶνε τέλεια λόγῳ αἰωνιότητος. Ἄς δοῦμε σύντομα τοὺς τρεῖς αὐτοὺς χαρακτηρισμοὺς, πού ἀναδεικνύουν τὴν τελειότητα τῆς θείας νομοθεσίας τοῦ Χριστοῦ.

● Εἶπαμε ὅτι εἶνε τέλεια **λόγῳ σοφίας**. Τί ἐννοοῦμε μ' αὐτό; Ἀφοῦ ὁ Κύριος εἶνε ὄχι ἀπλᾶ σοφὸς ἀλλὰ **ὁ Σοφός**, μὲ σῖγμα κεφαλαῖο, μέσα στὸν ὁποῖο ὑπάρχουν ὅλοι «οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως» (Κολ. 2,3), ἐπόμενο εἶνε

καὶ τὸ ἔργο του, ἡ εὐαγγελικὴ νομοθεσία, νὰ διακρίνεται γιὰ τὴν ἀσύγκριτη σοφία της. Δὲν ἔχει τὶς ἐλλείψεις καὶ τὰ χάσματα, ποὺ χαρακτηρίζουν τὶς νομοθεσίες τῶν ἀνθρώπων. Ὅτι νομοθετεῖ ὁ Κύριος, φέρει τὴ σφραγίδα τῆς θείας σοφίας. Τίποτε, οὔτε μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὸ νόμο του, δὲν ἀποδείχθηκε ἐσφαλμένο.

Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἡ *Ἐπι τοῦ ὄρους ὁμιλία* (βλ. Ματθ. κεφ. 5ο-7ο) καὶ ἡ ὑπόλοιπη διδασκαλία τῶν Εὐαγγελίων, **ἔχει ὑπ' ὄψιν της** τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου, **τὸν ὄλο ἀνθρωπο** δηλαδὴ· ἀνταποκρίνεται στοὺς βαθύτερους πόθους τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς· καὶ σὰν τεράστιος προβολέας ρίχνει τὸ οὐράνιο φῶς του σὲ ζητήματα στὰ ὁποῖα δίχως αὐτὸ ὁ ἀνθρωπος μένει σὲ σκοτάδι ψηλαφητό.

Σκοτεινοί, γριφώδεις, ἐσφαλμένοι σὲ πολλὰ σημεῖα παρουσιάζονται οἱ νόμοι τῶν σοφῶν τῆς γῆς· ἐνῶ ἡ νομοθεσία τοῦ Κυρίου εἶνε **φωτεινὴ, καθαρὴ, ἀλάνθαστη**· καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ διψᾷ τὴν ἀλήθεια, σπεύδει ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς, ὀρθρίζει πρὸς τὸν νομοθέτη Κύριο σύμφωνα μὲ τὴν ὠραία εἰκόνα ποὺ λέει ὁ προφήτης· *«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς σέ, ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς»* (Ησ. 26,9).

Μελετώντας λοιπὸν καὶ ἐφαρμόζοντας ὁ ἀνθρωπος τὴ νομοθεσία τοῦ Κυρίου βρίσκει μέσα σ' αὐτὴν κρυμμένους **θησαυροὺς σοφίας καὶ γνώσεως** ποὺ δὲν ὑπάρχουν σὲ καμμιά ἄλλη νομοθεσία. Νά γιατί ἡ νομοθεσία τοῦ Χριστοῦ εἶνε τέλεια, θεϊκὴ.

● Εἶνε ἀκόμη τέλεια καὶ θεϊκὴ **λόγω ἀγάπης**. Ὁ Κύριος, δηλαδὴ, νομοθετεῖ ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν ἀνθρωπο.

Οἱ ἀνθρωποι - νομοθέτες, ὅσο κι ἂν εἶνε ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ κακία, μέσα στοὺς νόμους θ' ἀναμείξουν καὶ τὰ **προσωπικά τους συμφέροντα** ἢ θὰ ὑποστηρίξουν περισσότερο τὰ δίκαια ὠρισμένων τάξεων ἢ προσώπων. Ὑπάρχουν νόμοι ποὺ χαρακτηρίζονται «φωτογραφικοί», ἀφοῦ εἶνε φανερό ὅτι στοχεύουν νὰ ἐξυπηρετήσουν συγκεκριμένα συμφέροντα. Ὑπάρχουν δὲ καὶ νόμοι σὲ ὅλες τὶς χῶρες καὶ τὶς ἐποχές, ποὺ χρησιμεύουν ὡς μέσα γιὰ ἐκδίκηση, γιὰ ἐπικράτησι, γιὰ πραγματοποίησι καταθονίων σκοπῶν καὶ σχεδίων.

Ἐλατήρια ποικίλα κινοῦν τὴ μηχανὴ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων· ἀλλὰ **τοὺς νόμους τοῦ Χριστοῦ ἓνα καὶ μόνο ἐλατήριο τοὺς κινεῖ, ἡ ἀγάπη**· ἡ ἀγάπη ἐκείνη πρὸς τὸν ἀνθρωπο ποὺ ἀνέβασε τὸν Θεάνθρωπο στὸ σταυρό. Μὲ τὶς ἐντολές του ὁ Κύριος δὲν χαρίζεται σὲ κανένα, δὲν μεροληπτεῖ εἰς βάρους ἄλλων, δὲν ἀ-

ποβλέπει στὸ συμφέρον ὠρισμένης τάξεως ἢ φυλῆς καὶ στὴν ἐξουδένωσι τῶν ἄλλων, ἀλλὰ θέλει νὰ διδάξη, νὰ ὠφελήσῃ, **νὰ σώσῃ κάθε ἀνθρωπο**, ἀδιαφορώντας ἂν αὐτὸς εἶνε ἄντρας ἢ γυναίκα, λευκὸς ἢ μαῦρος, Ἕλληνας ἢ βάρβαρος. Ἡ νομοθεσία τοῦ Χριστοῦ εἶνε δῶρο τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν ἀνθρωπο, τὸν ὁποῖο ἐπιθυμεῖ νὰ βλέπῃ νὰ ζῆ εὐτυχισμένος στοὺς κόλπους τοῦ οὐρανοῦ Πατρός. Γι' αὐτὸ εἶνε ἡ τέλεια, ἡ θεία νομοθεσία.

● Εἶνε, τέλος, τέλεια καὶ θεία νομοθεσία **λόγω αἰωνιότητος**. Δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὶς νομοθεσίες ἐκεῖνες, ποὺ ἰσχύουν μόνο γιὰ ἕνα μικρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ γιὰ ὠρισμένη ἐποχὴ, κ' ἔπειτα ἐνταφιάζονται μαζὶ μὲ τὴν πτῶσι ἢ τὸ θάνατο τοῦ νομοθέτου. Ἡ νομοθεσία τοῦ Κυρίου θὰ ἔχῃ διάρκεια αἰώνων ὀλοκλήρων· θὰ μείνῃ ἀκατάλυτη μέχρις ὅτου ὑπάρχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. Γενεές θὰ διαδέχονται γενεές, ἔθνη θὰ ἐξαφανίζονται· νέες ἰδέες θὰ παρουσιάζονται, θὰ συνταράσσουν τὸν κόσμο, θὰ παλιώνουν καὶ θὰ διασκορπίζονται σὰν σκόνη· ἀλλὰ μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλλοιώσεις ἡ νομοθεσία τοῦ Κυρίου, ποὺ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Σινὰ καὶ συμπληρώθηκε στὴ Γαλιλαία, θὰ παραμείνῃ ἀναλλοίωτη. Πρὸς αὐτὴν θὰ ἐπιστρέφῃ ἡ ἀνθρωπότης ὅσες φορές πλάνοι ὀδηγοὶ θὰ τὴν παρασύρουν μακριὰ ἀπὸ τὸν προορισμὸ της.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Τὴ νομοθεσία τοῦ Κυρίου ἔχουμε συμφέρον νὰ τὴ γνωρίσουμε τελειότερα καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσουμε πληρέστερα. Ζώντας κατὰ τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ Νομοθέτου βρισκόμαστε **ἐπάνω στὴν σωτήριο τροχιά τοῦ προορισμοῦ μας**. Γιατί οἱ νόμοι τοῦ Κυρίου χαράζουν τὴν τροχιά ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ὁ ἀνθρωπος, ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ χαθῇ σὰν οἰκτρὸ ναυάγιο στὸ κενό. Ὅπως τὰ οὐράνια σώματα, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν τροχιά ποὺ τοὺς καθώρισε ὁ Δημιουργὸς τους, δὲν συγκρούονται ἀναμεταξύ τους, ἀλλὰ παρουσιάζουν μιὰ θαυμάσια ἄρμονία καὶ τάξι μέσα στὸ σύμπαν, παρομοίως κ' ἐμεῖς οἱ ἀνθρωποι, ἐὰν ἀκολουθήσουμε τὴν πνευματικὴ μας τροχιά, ὅπως τὴν καθορίζουν οἱ γεμάτοι σοφία, ἀγάπη καὶ παντοδυναμία νόμοι τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ συγκρουώμεθα ἀναμεταξύ μας, δὲν θὰ βάφουμε μὲ αἷμα τὴ γῆ, δὲν θὰ ζοῦμε μὲ ἀνησυχίες καὶ θλίψεις καὶ φόβους, ἀλλὰ γαλήνιοι θὰ ταξιδεύουμε πρὸς τὰ ὑψηλά, ἐκεῖ ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ τάξι, ἡ ἄρμονία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ κόσμου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2028	Κυριακὴ Ζ' (Ζ' Ματθ.) (Ῥωμ. 15,1-7) 23 Ἰουλίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ ὄπλο τῆς ὑπομονῆς

«... ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν» (Ῥωμ. 15,4)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ νὰ προσέξουμε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου. Γιατὶ τώρα ἐμεῖς μοιάζουμε μὲ κάτι παιδιὰ πού παίρνουν στὰ χέρια τους ἓνα βιβλίον, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ξέρουν τὸ ἀλφάβητο, τὸ ξεφυλλίζουν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί λέει.

Ἀκούσατε τὸν ἀπόστολο; Τί μᾶς συνιστᾷ; Μᾶς λέει, νὰ ἐφοδιαστοῦμε μ' ἓνα **ὄπλο πνευματικό**. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον πού τὸ ἔχει, καὶ δυστυχία σ' ἐκεῖνον πού δὲν τὸ ἔχει.

Ποιὸ εἶνε τὸ ὄπλο αὐτό; Εἶνε ἡ **«ὑπομονή»** (Ῥωμ. 15,4). Γιατὴν τὴν ὑπομονὴ λοιπὸν θὰ μιλήσουμε.

***

Ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι, ὅπως εἶπα, τὸ ὄπλο αὐτό· πλούσιοι καὶ φτωχοί, μορφωμένοι καὶ ἀγράμματοι, λευκοὶ καὶ μαῦροι, κίτρινοι καὶ ἐρυθρόδερμοι, κάθε ἄνθρωπος γενικά.

Μὰ γιατί, θὰ πῆτε, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὑπομονή; Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀπαντήσουμε;

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἐδῶ στὴ γῆ **εἶνε ζυμωμένη μὲ πόνον καὶ δάκρυ**. Δὲν εἶνε ὅπως τὴ θέλουμε, δὲν εἶνε ἡ ἰδεώδης ζωὴ πού λαχταρᾷ ἡ καρδιά μας.

Ποιὸς θέλει νὰ κἀνῃ στὴ ζωὴ του σφάλματα, νὰ πέφτῃ σὲ ἁμαρτίες; Ποιὸς, ὅταν ἁμαρτάνῃ, δὲν αἰσθάνεται μέσα του ἓνα κάρβουνο, ἓνα σκορπιὸ νὰ τὸν κεντᾷ; Ποιὸς θέλει τὴν ἀρρώστια, νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι, νὰ τὸν πᾶνε στὸ νοσοκομεῖο, νὰ τὸν σέρνουν μὲ τὸ καρότσι μέσα στὸ χειρουργεῖο, νὰ τὸν κόβουν; Τὰ θέλει αὐτὰ κανεῖς; Καὶ δὲν εἶνε μόνο ὁ σωματικὸς πόνος. Ποιὸς θέλει, ὁ γείτονάς του νὰ τὸν φαρμακῶνῃ μὲ τὴ γλῶσσα του; Ποιὸς, ἂν εἶνε ἕγγαμος, θέλει, ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγός του νὰ μὴ ζῆ μὲ τιμιότητα; Ποιὰ γυναίκα θέλει, ὁ ἄντρας τῆς νὰ 'νε ἄσωτος καὶ νὰ τὴν ἀφήνῃ στοὺς δρόμους μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἀπροστάτευτα; Ποιὸς πατέρας θέλει τὸ παιδί του νὰ 'νε ἀνυπότακτο; Ποιὰ μάνα θέλει ἢ κόρη τῆς νὰ τρέχῃ δεξιὰ κι ἀριστερά; Ποιὸς πολίτης θέλει στὴ χώρα του

νὰ ὑπάρχῃ ταραχὴ; Ποιὸς κάτοικος τῆς γῆς θέλει νὰ γίνεταί πόλεμος κ' οἱ ἄνθρωποι νὰ σκοτώνωνται, νὰ ἀλληλοσπαράσσωνται; Ποιὸς τοῦ ἀρέσει νὰ βλέπῃ φέρετρα καὶ νεκροταφεῖα;...

Καὶ ὅμως, ἀδελφοί μου, **τὰ ἀντίθετα συμβαίνουν** στὸν κόσμον αὐτόν. Καὶ ἀσθένειες ὑπάρχουν, καὶ συκοφαντίες, καὶ διαβολές, καὶ δράματα οἰκογενειακά, καὶ διαζύγια, καὶ ἀσωτίες ἀνδρῶν, καὶ ἀπιστίες γυναικῶν, καὶ παιδιὰ ἀνυπότακτα, καὶ θυγατέρες ἐπαναστατημένες, καὶ ἐμφύλιοι σπαραγμοί, καὶ παγκόσμιοι πόλεμοι. Νὰ λοιπὸν ὅτι δὲν ζοῦμε σ' ἓνα παράδεισο ὅπως οἱ ἄγγελοι, ἀλλὰ σὲ μιὰ γῆ πού εἶνε, ὅπως εἶπα, ζυμωμένη μὲ τὸν πόνον καὶ τὸ δάκρυ.

–Καὶ λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάνουμε; τί μᾶς κηρύττεις; Ἀπαισιοδοξία; **ν' ἀπελπιστοῦμε;**

Ἦχι ἀσφαλῶς. Ὅσο κι ἂν ἡ ζωὴ αὐτὴ ἔχῃ γίνῃ κόλασι, ὅσο κι ἂν τὰ δάκρυα πέφτουν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ὅσο κι ἂν γίνωνται ἀτιμίες καὶ ἐγκλήματα, ὅσο κι ἂν ταραζεταί ἡ γῆ, ὅσο κι ἂν ὁ διάβολος βάζῃ φωτιὲς ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δὲν πρέπει ν' ἀπελπιστοῦμε, ἀλλὰ τί **νὰ ἀγωνιστοῦμε**. Ν' ἀγωνιστοῦμε ὅλοι· οἱ γιατροὶ γιὰ νὰ βροῦν φάρμακα γιὰ τὶς ἀσθένειες, οἱ ἐκπαιδευτικοὶ γιὰ νὰ πετύχουν καλύτερους τρόπους μορφώσεως τῶν παιδιῶν, οἱ γεωπόνοι γιὰ νὰ κάνουν πιὸ ἀποδοτικὴ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς, οἱ κυβερνήτες τῶν λαῶν γιὰ νὰ βασιλεύῃ στὰ ἔθνη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη· ὅλοι ν' ἀγωνιστοῦν γιὰ καλύτερες συνθήκες ζωῆς.

Ἀλλὰ, ἀδελφοί μου, μὴ ζοῦμε στὰ σύννεφα. Ὅσο κι ἂν προοδεύσῃ ἡ ἐπιστήμη, ὅσο κι ἂν βελτιωθῇ ἡ ἐκπαίδευσις, ὅσο κι ἂν οἱ ἀρχὲς καὶ ἐξουσίαι ἐπιβάλουν τάξι καὶ εἰρήνην στὰ ἔθνη, ὅσο κι ἂν οἱ ἱεροκήρυκες κηρύξουμε, **τὸ κακὸ** –σημειώστε το– μπορεῖ μὲν νὰ περιορισθῇ, ἀλλὰ **τελείως δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ**. Γιατὶ ἔχει ρίζα βαθειά, πολὺ βαθειά, μέσα στὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Τὸ κακὸ δὲν εἶνε ἐξωτερικόν,

εἶνε ἐσωτερικό. Γι' αὐτὸ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἀσθενεῖς ποὺ θὰ ὑποφέρουν, ἀθῶοι ποὺ θὰ συκοφαντοῦνται, ἀδύναμοι ποὺ θὰ ἀδικοῦνται, θύματα ποικίλης ἐκμεταλλεύσεως· πάντοτε θὰ ὑπάρχει τὸ δάκρυ καὶ ὁ πόνος πάνω στὴ γῆ.

Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε*», στὸν κόσμο θὰ δοκιμάσετε θλίψι (Ἰω. 16,33). Ναί· κ' ἐσὺ ποὺ ποτίζεις τὴ γῆ μὲ τὸν ἰδρώτα σου, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ποὺ κάθεται στὸν οὐρανοξύστη· κ' ἐσὺ ποὺ περπατᾶς μὲ τὰ πόδια, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ποὺ τρέχεις μὲ τὶς λιμουζίνες· κ' ἐσὺ ποὺ δὲν ἔχεις εἰσιτήριο γιὰ τὸ λεωφορεῖο, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ποὺ ἔχεις κότερα καὶ ἀεροπλάνα· κ' ἐσὺ ποὺ κατοικεῖς στὴν καλύβα, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ποὺ ζῆς στὰ παλάτια· κ' ἐσὺ ὁ μικρός, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ὁ μέγας· κ' ἐσὺ ὁ ἀγράμματος, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ὁ ἐπιστήμονας· ὅποιοι καὶ νὰ ᾿σαι, τὸ σκουλήκι τῆς θλίψεως τό ᾿χεις μέσα σου, εἶνε μέσα στὴ φύσι τοῦ ἀνθρώπου. **Ἄμα ἄνθρωπος, ἄμα θλίψις.**

Καὶ τί ἄλλο λέει ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο· Ὁ ἀκούσατε, λέει, πολέμους καὶ κόντρα πολέμους· «*ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος*». Κ' ἐν συνεχείᾳ λέει, ὅτι **θὰ γίνῃ «θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου»** (Ματθ. 24,7,21), θλίψις ποὺ ποτέ ἄλλοτε δὲν συνέβη. Ἡ θλίψις αὐτὴ θὰ ξεπεράσῃ κάθε ἄλλη. Ἦς διασκεδάζῃ ὁ κόσμος καὶ ἄς μολύνῃ τὰ νησιά μας, ποὺ ἄλλοτε μοσχοβολοῦσαν ἀπὸ θυμάρι καὶ λιβά-νι καὶ τώρα τὰ κάναμε διεθνή πορνεία· ἔρχεται θλίψις μεγάλη. Πιστεῦω στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Δὲν πιστεῦω στὰ λόγια τῶν πολιτικάντηδων, τῶν φιλοσόφων, τῶν ἐπιστημόνων· πιστεῦω στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ ᾿νε γραμμένα ὄχι μὲ μολύβι ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα τοῦ θὰ γίνῃ θλίψις «*οἷα οὐ γέγονεν*» ἐπὶ τῆς γῆς.

Ποιά θὰ ᾿νε ἡ θλίψις αὐτή, ποὺ ἔρχεται σὰν ἠλεκτρικὴ σκούπα νὰ σαρώσῃ τὰ σκουπίδια ποὺ μάζεψε ὁ διάβολος; Δὲν εἶμαι προφήτης. Ρωτήστε τοὺς προφήτας, ἀνοῖξτε τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὴν Ἀποκάλυψι, διαβάστε καὶ θὰ δῆτε. Μήπως καμμιὰ νύχτα, καθὼς ἀδειάσαμε τὰ χωριά μας καὶ μαζευτήκαμε στὶς πολιτεῖες, σὰν σκουλήκια μέσ' στὸ βόρβορο, στὴν ἀτιμία τὴν πορνεία τὴ μοιχεία καὶ τὴ βλασφημία, γίνῃ κανένας σεισμός καὶ δὲν μείνῃ τίποτα ὄρθιο; Μήπως ἀνοίξῃ ἡφαιστειο ἢ μᾶλλον ἡφαιστεια κι ἀπὸ τὶς κορυφές τους ξεράσουν μύδρους φωτιάς καὶ λάβας ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν ἀτίμων καὶ διεφθαρμένων καὶ κλεπτῶν καὶ ἐκμεταλλευτῶν; Μήπως καμμιὰ μέρα ἢ θάλασσα φουσκώσῃ καὶ τὰ νερά της ὑψωθοῦν καὶ σκεπάσουν τὰ βουνά; Μήπως γίνῃ καμμιὰ ἐπιδημία κ' οἱ ἄνθρωποι πέφτουν σὰν τὶς μύγες στὰ πεζοδρόμια; Δὲν εἶπα τίποτα, ὑπάρχει κάτι χειρότερο.

Μήπως γίνῃ κανένας ἐμφύλιος πόλεμος καὶ πετσοκόβει ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸ καὶ παιδὶ τὸν πατέρα, καὶ γεμίσουν τὰ πεζοδρόμια ἀπὸ κεφάλια ἀδελφῶν κατὰ ἀδελφῶν; Μήπως –τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα– γίνῃ κανένας παγκόσμιος πόλεμος, ὁ Ἀρμαγεδῶν (Ἀπ. 16,16), ποὺ θὰ ᾿νε τὸ τέλος τῆς ἀπιστης γενεᾶς μας;

Δὲν τὰ ξέρω. Ἔνα ξέρω· ὅ,τι εἶπε ὁ Κύριος θὰ πραγματοποιηθῇ. Τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦνε, τὰ βουνὰ θὰ λειώσουν, ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε αἰώνια· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται*», εἶπε, «*οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35).

Θὰ γίνουν αὐτά. Καὶ τότε ποῦ πάνε τὰ γράμματα, τὰ πανεπιστήμια, οἱ γραμματισμένοι, οἱ ἄθεοι; ποῦ πάνε ὅλοι αὐτοί;

Ποῦ πάνε; τὸ λέει ἡ Ἀποκάλυψις (βλ. 16,9,10-11,21). Θὰ πονέσουν τόσο πολὺ οἱ ἄνθρωποι ὥστε, ὅπως τὸ λυσσασμένο σκυλὶ δὲν γνωρίζει τὸ ἀφεντικό του, ἀλλὰ δαγκώνει τὸ χέρι τοῦ κυρίου του, ἔτσι **οἱ ἄνθρωποι θὰ λυσοῦν** ἀπὸ τὸ χρῆμα καὶ τὴν ἀτιμία καὶ τὴν πορνεία καὶ τὴν ἀχαριστία, καὶ θὰ βλαστημᾶνε τὸ Θεό, θὰ λένε, Ὁ Θεὸς τὰ φταίει. Θὰ δαγκώνουν τὶς γλῶσσες τους καὶ δαγκώνοντας τὶς γλῶσσες τους θὰ βλαστημοῦν τὸ Θεό. Ἄλλοι θὰ πηγαίνουν στὰ μνήματα καὶ θὰ λένε· Πατέρα καὶ μάνα, σηκωθῆτε ἀπ' τὸν τάφο νὰ μποῦμε μέσα ἐμεῖς. Ἄλλοι θὰ πηγαίνουν στὰ βουνὰ καὶ θὰ λένε· Ἀνοῖξτε, βουνά, νὰ κρυφτοῦμε ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ (βλ. ε.ἀ. 6,16. Λουκ. 23,30). Κι ἄλλοι θὰ τινάζουν τὰ μυαλά τους στὸν ἀέρα, γιὰ τὸ πόνος θὰ ᾿νε φοβερός καὶ ἀβάσταχτος. Θὰ γίνῃ «*θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν*» ἐπὶ τῆς γῆς.

* * *

Μέσα στὸ χάος αὐτό, ἀγαπητοί μου, μέσα στὸν ὠκεανὸ ποὺ φουσκώνει τὰ κύματά του καὶ πνίγει καράβια, **ποιός θὰ μᾶς σώσῃ;**

Μέσα στὴ θύελλα τῆς μεγάλης ποὺ ἔρχεται, ἀδελφοί μου, –δὲν εἶνε λόγια αὐτά, δὲν τὰ λέμε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα–, μέσα στὸν φοβερὸ αὐτὸ ὠκεανό, στὴ φουρτούνα αὐτὴ τῆς μεγάλης, –**ἔχετε θάρρος, ἔχετε πίστι Χριστιανοί**– ὑπάρχει ἓνα σωσίβιο, πάνω στὸν ὠκεανὸ ἐπιπλεῖ ἓνα σωσίβιο· **τὸ σωσίβιο εἶνε ὁ τίμιος σταυρός.** Ὅποιος πιαστῇ ἀπ' τὸ σωσίβιο, ὅποιος πιαστῇ ἀπὸ τὸν τίμιον σταυρό, αὐτὸς θὰ σωθῇ.

Μέσα στὴν κατάρρα αὐτὴ, μέσα στὴν κόλασι αὐτὴ ποὺ ζοῦμε, ἀδέρφια μου, μία εἶνε ἡ ἐλπίδα, ἓνα εἶνε τὸ ὄπλο μας, ὁ τίμιος σταυρός, ὃν προσκυνοῦντες λέγομεν· **Τίμιε σταυρέ, σῶσον ἡμᾶς** διὰ πρεσβειῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 796²

Κυριακὴ Η' (Η' Μαθ.) (Α' Κορ. 1,10-17)
30 Ἰουλίου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ

«Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν...»
(Μαθ. 14,20)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀπὼς ἀρχίζει; «*Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ...*». Τί σημαίνει αὐτό; Προσδιορίζει τὸ χρόνο τοῦ θαύματος ποῦ ἔκανε ὁ Χριστός. Λέει, πότε ἐγίνε τὸ θαῦμα. Μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθουμε, **πότε ἔκανε ὁ Κύριος τὸ θαῦμα αὐτό.**

Πότε τὸ ἔκανε; Τὸ Εὐαγγέλιο λέει παραπάνω, ὅτι ὁ Χριστός ἦτο σὲ μιὰ πόλι καὶ ξαφνικὰ σηκώθηκε κ' ἔφυγε· δὲν ἤθελε πλέον νὰ μείνη ἐκεῖ οὔτε λεπτό. Πῆγε στὴν ἔρημο. Γιατί ἄραγε; τί συνέβη; Ἔφτασε στὰ αὐτιά του μιὰ εἶδησι· ὅτι στὴν πόλι, στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλιᾶ, ἐγίνε ἓνα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα ἐγκλήματα. Ἔσφαξαν τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο! Καὶ γιατί τὸν ἔσφαξαν; τί κακὸ ἔκανε; Εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἤλεγξε τὸ παράνομο βασιλικὸ ζεῦγος. Ἀνέβηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ εἶπε στὸν Ἡρώδη: «Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, βασιλιᾶ, νὰ ἔχῃς τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Μάρκ. 6,18). Γι' αὐτὸ ὁ βασιλιᾶς τὸν ἀποκεφάλισε. Ὅταν λοιπὸν τὸ ἄκουσε ὁ Χριστός, βγήκε ἀπ' τὴν πόλι καὶ πῆγε στὴν ἐρημιὰ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ.

Ἀκούτε, ἀδελφοί μου; Μέσα στὴν πολιτεία ἐγίνε ἐγκλημα. Καὶ αὐτὸ ποῦ ἐγίνε τότε, ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται πάντοτε.

Γιὰ φανταστῆτε· τὸν ἅγιο Ἰωάννη στὴν ἔρημο τὸν σεβάστηκαν καὶ τὰ θηρία, μέσα ὅμως στὴν πολιτεία τὸν ἔσφαξαν οἱ ἄνθρωποι. Μ' αὐτὸ ποῦ ἔκαναν ὁ Ἡρώδης ἢ Ἡρωδιάδα καὶ ἡ Σαλώμη ἀπέδειξαν, ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ θηρία τὸ ἀγριώτερο εἶνε ὁ ἄνθρωπος· ὅτι τὰ μεγάλα θηρία δὲν ζοῦν στὴν ἔρημο ἀλλὰ στὶς πολιτείες. Καὶ ὅπως ὁ Χριστός ἀναγκάστηκε νὰ πάη στὴν ἔρημο, ἔτσι κ' ἐμεῖς. Νὰ τὸ θυμᾶστε, ἀδέρφια μου· σὲ μιὰ νύχτα θὰ ἀδειῶσουν οἱ πολιτείες, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ πάνε μέσα στὶς σπηλιές καὶ στὶς χαράδρες καὶ στὶς τρύπες

τῆς γῆς γιὰ νὰ σωθοῦν. Γιατί θὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὸ φοβερώτερο θηρίο, τὸν ἄνθρωπο.

***

Στὴν ἔρημο λοιπὸν πῆγε ὁ Χριστός, καὶ χάθηκε ἀπὸ τὴν κοινωνία. Αὐτὸ εὐχαρίστησε τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Ἄλλ' ὁ πολὺς λαὸς λυπήθηκε ποῦ δὲν ἔβλεπε τὸ Χριστό. Κι ὅταν ἔμαθαν, ὅτι εἶνε στὴν ἔρημο, ἐγίνε κάτι τὸ πρῶτάκουστο· βάδισαν χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ τὸν βροῦν. Κι ὅταν εἶδαν τὸ Χριστό, ποιά χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι αἰσθάνθησαν! Τοὺς ἔφτανε καὶ μόνο νὰ τὸν βλέπουν. Καὶ ὁ Χριστός, ὅταν εἶδε τὸν κόσμον αὐτὸ τὸν βασανισμένο καὶ τυραννισμένο, τοὺς «ἐσπλαγχνίσθη» (Μαθ. 14,14), καὶ θεράπευσε τοὺς ἀρρώστους τῶν. Κατόπιν ἄνοιξε τὰ ἄχραντά του χεῖλη καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ. Τοὺς δίδασκε μὲ τέτοια ἀπλότητα, ποῦ ὅλοι ἦτανε κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ δὲν τοὺς ἔκανε καρδιὰ νὰ φύγουν.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, καὶ δὲν ἔφευγαν ἀπὸ κοντά του. Ὅχι σὰν κ' ἐμᾶς, ποῦ ἐρχόμεθα στὴν ἐκκλησία καὶ βλέπουμε τὰ ῥολόγια καὶ λέμε, πότε θὰ τελειώσῃ... Τὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια δὲν τοὺς ἔκανε καρδιὰ νὰ βγοῦνε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Κάθονταν καὶ μιὰ καὶ δύο καὶ τρεῖς καὶ τέσσερις ὥρες καὶ ἔκαναν ἀγρυνίες. Τώρα ἔφυγε αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός.

Περνοῦσαν λοιπὸν οἱ ὥρες. Ἄρχισε πλέον νὰ βραδιάζῃ, μὰ ὁ Χριστός ἐξακολουθοῦσε νὰ διδάσκῃ. Σὲ μιὰ στιγμή τὸν πλησίασαν οἱ ἀπόστολοι καὶ τοῦ λένε:

—Δάσκαλε, καιρὸς νὰ σταματήσῃς. Βράδιασε, εἶνε ἔρημος ὁ τόπος. Σὲ παρακαλοῦμε ἀφήσε τὸν κόσμον—ἐδῶ εἶνε χιλιάδες— νὰ πάη, στὰ κοντινὰ χωριά ν' ἀγοράσῃ ψωμὶ νὰ φάῃ.

Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ:

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγη κανεὶς. Νὰ τοὺς δώσετε ἐσεῖς νὰ φᾶνε.

Καὶ οἱ ἀπόστολοι τοῦ λένε·

—Κύριε, στὸν ἔρημο αὐτὸ τόπο, ἡ προμήθειά μας εἶνε μόνο πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια. Ποῦ νὰ φτάσουν αὐτὰ;...

Τότε ὁ Χριστὸς διέταξε νὰ ξαπλώσουν κατὰ γῆς. Μετὰ πῆρέ στὰ ἁγία του χέρια τὰ ψωμιά καὶ τὰ ψάρια καὶ τὰ εὐλόγησε. Καὶ μόλις τὰ εὐλόγησε, ἔγιναν πλῆθος καὶ δὲν τελειώγανε. Ὅ,τι εὐλογεῖ ὁ Χριστὸς, γίνεται βρύση. Καὶ μοιράζανε οἱ ἀπόστολοι καὶ τεμάχιζαν τὸν ἄρτο, καὶ πάλι μοιράζανε· καὶ σκόρπισαν τὰ ψάρια, καὶ σκόρπισαν τὰ ψωμιά. «Καὶ ἔφαγον», λέει, «πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν» (Ματθ. 14, 20). Περίσσεψαν μάλιστα καὶ δώδεκα κοφίνια γεμάτα ψωμιά!

* * *

● Ἀλλὰ τί ἀκούω; Δὲν ἀκοῦτε ἐσεῖς; Ἐρχεται ὁ διάβολος τῆς ἀπιστίας καὶ λέει· Ἄκου ἐκεῖ, μὲ πέντε ψωμιά καὶ δυὸ ψάρια χορτάσανε πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι! (Καὶ δὲν ἦταν μόνο τόσοι. Πέντε χιλιάδες ἦταν οἱ ἄντρες. Ἄν ὑπολογίσουμε καὶ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ, τότε στὴ συγκέντρωσι αὐτὴ ἦταν πάνω ἀπὸ δεκαπέντε - εἴκοσι χιλιάδες). Γι' αὐτὸ ὁ διάβολος μᾶς λέει· Εἶνε δυνατόν αὐτό;...

Μὰ ὁ πολλαπλασιασμὸς αὐτὸς ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο στὰ χωράφια, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε μάτια νὰ τὸν δοῦμε. Μάλιστα· ἐπαναλαμβάνεται μὲ κάθε σπόρο ποῦ πέφτει στὸ χῶμα. Ἄνοιξε τὰ μάτια νὰ δῆς.

● Ἀλλὰ παρουσιάζεται καὶ δεύτερος διάβολος. Καλὰ, λέει, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔδωσε τόσα ἀγαθὰ, γιατί ἄλλος εἶνε πεινασμένος καὶ ἄλλος χορτάτος; Φταίει ὁ Θεός;...

Δὲν φταίει ὁ Θεός. Φταίει ὁ ἄνθρωπος. Φταῖνε οἱ κακίες τοῦ ἀνθρώπου. Φταίει πρῶτα - πρῶτα ἡ σπατάλη. Φταίει ἔπειτα ἡ πολυτέλεια. Φταίει ἀκόμα ἡ φιλαργυρία. Φταίει ὁ ἄνθρωπος, ὄχι ὁ Θεός.

● Μὰ τῶρὰ ἀκούγεται καὶ τρίτος διάβολος. Κάποτε, λέει, ἡ γῆ ἔφτανε καὶ χόρταινε τὸν κόσμον. Τῶρὰ αὐξήθηκαμε πολὺ. Λοιπὸν νὰ παύσουν νὰ γεννοῦν οἱ ἄνθρωποι, νὰ περιορίσουν τὶς γεννήσεις!...

Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε; Ἡ ἐπιστήμη, ἀδελφοί μου, λέει, ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ, ἐὰν τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε ὅπως πρέπει, φτάνει γιὰ νὰ θρέψῃ διπλάσιο καὶ τριπλάσιο πλῆθος.

Ἄρα λοιπὸν δὲν ἔχουν δίκιο αὐτοὶ ποῦ λένε, ὅτι τάχα φταίει ὁ Θεὸς διότι δυστυχεῖ ὁ ἄνθρωπος. Φταίει ὁ ἄνθρωπος.

* * *

Τελειώνω, ἀδελφοί μου. Καὶ σήμερα δυστυχεῖ ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε γεγονὸς ὅτι ὑπάρχει δυστυχία στὸν κόσμον. Καὶ ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας εἶνε, ἀγαπητοί μου, ὅτι δὲν βαδίζουμε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι φτάσαμε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Καὶ νὰ ξέρουμε πολὺ καλά, ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ, ποῦ εἶνε τοῦ Θεοῦ ὑπέρβια, μιὰ μέρα θὰ στερέψῃ. Θὰ γίνῃ σὰν τὴ μάνα ποῦ στερεύει τὸ στήθος τῆς καὶ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ γάλα. Μάλιστα, ἀγαπητοί μου. Γιατί νὰ δῖνῃ ὁ Θεὸς τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ στὸν ἄνθρωπον τὸν ἀχάριστο; καὶ γιατί νὰ μᾶς εὐλογῇ ὁ Κύριος, τὴν ὥρα ποῦ δεῖχνουμε τέτοια ἀχαριστία πρὸς αὐτόν; Δὲν τοὺς βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους; Χτυπάει ἡ καμπάνα τὴν Κυριακὴ, καὶ ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ, ποῦ κατοικοῦν στὴν ἐνορία, μόνο δύο πᾶνε στὴν ἐκκλησία! Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε; Ἡ κάθονται στὸ τραπέζι, ἔχουν μπροστά τους ὅλα τὰ ἀγαθὰ, καὶ τρῶνε σὰν τὰ ζῶα. Ποῦ εἶνε τὰ ἅγια ἐκεῖνα χρόνια, ποῦ λέγανε τὸ «Πάτερ ἡμῶν...»! Τῶρὰ τίποτα...

Ἀδελφοί μου, τὸ συμπέρασμα. Ἄς προσπαθήσουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ πλησιάσουμε τὸ Χριστό. Νὰ εἴμεθα κοντὰ στὸ Χριστό. Κι ὅταν εἴμεθα κοντὰ του, ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς εὐλογῇ. Ὡς τί μεγάλο πρᾶγμα εἶνε νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Χριστός! Ὅταν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, δὲν σοῦ λείπει τίποτε. Ὅταν δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, δὲν πᾶ' νὰ χτίζῃς σπίτια, δὲν πᾶ' νὰ ἔχῃς στὴν τράπεζα λεφτά, ὅταν δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, εἶσαι δυστυχής. Ὅταν δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, κόλασι εἶνε ἡ ζωὴ.

Ὡς ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, ἡ εὐλογία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ εὐλογία τῶν ἁγίων, ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ! Ὁ Χριστὸς «ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε», λέει, τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δύο ψάρια (Ματθ. 14, 19). Ὡς ἡ εὐλογία αὐτὴ! Σήμερα λείπει. Λείπει, καὶ γι' αὐτὸ ὑποφέρουμε.

Χριστιανοί μου, κοντὰ στὸ Χριστό! Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς ἄς πιστεύουμε. Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ στὸ σπίτι μας, στὸ ἐργοστάσιό μας, στὰ σχολεῖα μας, στὸ στρατό μας, στὴ θάλασσά μας, στὸν ἀέρα μας, στὰ ἀνάκτορα, στὶς καλύβες, παντοῦ. Τότε ἡ πατρίς μας θὰ εἶνε τρισευλογημένη, καὶ θὰ τὸ αἰσθανθοῦμε κ' ἐμεῖς. Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ αὐτὸ ποῦ ἀκοῦμε στὴν Ἐκκλησία· «Πλοῦσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπεινάσαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ» (Ψαλμ. 33, 11).

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος